

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: B. T. L., nar. X, bytem v ČR V. K. 2431/2, 350 01 Ch., *zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2016 č.j. MV-83727-9/OAM-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka, ze dne 11.5.2016 č.j. CPR-9137/ČJ-2016-931200-SV, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU.

Žalobce v žalobě tvrdil porušení § 3 správního řádu (dále jen „s.ř.“) nezjištěním skutečného stavu věci, porušení § 50 odst. 3 s.ř. opomenutím zjišťováním skutečností i ve prospěch žalobce a porušení § 2 odst. 3 a 4 s.ř. tím, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkaly, tedy především žalobce. Podle žalobce správní orgán I. stupně zejména nezjistil, po jak dlouhou dobu se žalobce měl neoprávněně v České republice (dále jen „ČR“) zdržovat. Žalobce připomněl, že v odvolání uvedl důvody, pro něž má prvoinstanční rozhodnutí za rozporné se zásadou materiální pravdy, tedy že správní orgán I. stupně vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle žalobce rovněž není jasné, pro jak dlouhý domnělý neoprávněný pobyt mu bylo uloženo správní vyhoštění a proč zrovna v délce jednoho roku. Dále žalovaný považuje rozhodnutí za zcela zjevně nepřiměřené, pokud jde o volbu formy uloženého opatření – správního vyhoštění, a ohledně délky jednoho roku, která je podle žalobce zjevně excesivní vzhledem k okolnostem případu, zejména s ohledem na velmi nízkou společenskou nebezpečnost údajného protiprávního jednání žalobce. Rozhodnutí je podle žalobce navíc zcela nepřiměřené ohledně dopadů do soukromého a rodinného života a jeho nejbližších, kteří zde žijí. Žalobce poukázal na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož je správní orgán povinen posoudit přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z různých důvodů, mezi něž patří i posouzení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Podle žalobce nelze souhlasit se závěry žalovaného, který bagatelizuje dlouhodobost žalobcova pobytu a intenzitu a četnost jeho vazeb v ČR. Podle žalobce na daný případ dopadá ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť rodinný život cizince není toliko tvořen vztahy s občany členských států EU, které by byly schopny způsobit překážky vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nýbrž veškerými rodinnými vztahy cizince na území ČR. Správní orgány podle žalobce neprovedly relevantní a opodstatněnou úvahu přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce připomněl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a ESLP musí být brány v cizineckých věcech v potaz především rodinná situace, rozsah, v jakém by byl soukromý či rodinný život narušen a vliv na soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění. Podle žalobce se správní orgán I. stupně také nevypořádal dostatečně s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce se 5.4.2016 dostavil do Příjímacího střediska Zastávka s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu a předložil přitom cestovní pas, kde nebyl proveden žádný záznam osvědčující, že by žalobce vstoupil nebo vycestoval ze Schengenského prostoru, či že by mu byl udělen pobyt nebo vízum k pobytu. Žalobce sám uvedl, že v Chebu má tetu a strýce, kterým pomáhá s provozem domácnosti a dětmi, avšak odmítl vypovídat, kdy a za jakých okolností žalobce přicestoval do ČR a na jaké doklady a proč si opatřil nový cestovní pas v roce 2015 na ZÚ Vietnamu v Praze. Žalovaný připomněl, že cizinci nemají subjektivně zaručené právo na pobyt na území ČR a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (sp.zn. III. ÚS 219/04).

Součástí **správního spisu** je úřední záznam Ředitelství služby cizinecké policie z Příjímacího střediska v Zastávce z 5. dubna 2016, podle něhož se dostavil žalobce a písemně

požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce předložil cestovní doklad vydaný 18.12.2015 v Praze. Tento pas je prost jakéhokoli víza. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá v dostupných evidencích žádný záznam. Nepředložil žádné vízum či povolení k pobytu. Bylo provedeno daktyloskopování, nebyla zjištěna shoda. Cizinec byl informován o tom, že bude zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců. V pohovoru dne 13. dubna 2016 žalobce nechtěl odpovídat na otázky, kdy přicestoval do České republiky, kdy učiní další kroky pro legalizaci pobytu, proč si vyřizoval cestovní doklad v Praze na ambasádě, zda měl vůbec nějaké vízum či oprávnění k pobytu jiné země Schengenského prostoru. Uvedl, že má v České republice tetu a strýce v Chebu, nemá k nim žádné závazky ani vyživovací povinnosti, k České republice nemá žádné vazby, ale má za to, že případné vyhoštění by strýc a teta pocítovali jako vlastní újmu, neboť jsou si velmi blízcí, pomáhá jim s provozem domácnosti a s dětmi. Pomáhal jim od svého příjezdu, což blíže specifikovat nechce, předtím byli v kontaktu přes internet. Správní orgán učinil dotazy na polské a slovenské orgány, ale nebyly zjištěny žádné záznamy k osobě žalobce. Bylo opatřeno závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze strany Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, se závěrem, že vycestování žalobce je možné.

V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán konstatoval, že žalobce od přesně nezjištěné doby až do kontroly v Příjímacím středisku Zastávka 5.4.2016 pobýval na území EU bez víza nebo oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a s vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec naplnil důvod podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, byla stanovena vzhledem k závažnosti jeho protiprávního jednání na jeden rok. Závažnost byla spatřena v tom, že cizinec pobýval na území ČR bez víza nebo oprávnění k pobytu. Jak dlouho zde pobýval, se lze jen domnívat, vzhledem k jeho nespolupráci. Cestovní doklad cizince je vydán v Praze 18.12.2015. Z toho vyplývá, že cizinec již v té době byl na území ČR, zda opět vycestoval a opětovně se vrátil, nebyl ochoten vysvětlit. Vzhledem k těmto skutečnostem doba jednoho roku se jeví správnímu orgánu adekvátní. Správní orgán posoudil podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Vycházel z toho, že žalobce se vyjádřil, že zde má pouze strýce a tetu, jimž pomáhá s domácností a výchovou dětí. Nebyl ochoten uvést, jak dlouho tak činí. Cizinec není rodinným příslušníkem Evropské unie, nežije s občanem Evropské unie ve společné domácnosti, vzhledem k jeho pobytovému statusu nelze u něho hovořit o takové míře integrace do společnosti, pro kterou by důsledek rozhodnutí znamenal nepřiměřený zásah do soukromého života.

V odvolání, žalobce uvedl, že zjevně přicestoval na území ČR s úmyslem požádat o udělení mezinárodní ochrany, tudíž podle něho nemělo být správní vyhoštění vůbec uděleno a dále napadené rozhodnutí zasahuje do dětského života H. N., když tomuto českému dítěti bude odňat její otec s tím, že bude nucen k vycestování.

Žalovaný opatřil nové potvrzující stanovisko k možnosti vycestování cizince a na základě toho znovu vyzval žalobce k vyjádření k podkladům a k seznámení a k nahlédnutí do spisu. Žalobce po nahlédnutí do spisu zaslal písemné vyjádření ze dne 14.11.2016, které nové

stanovisko považuje za nedostatečně individuální, pomíjející žalobcovo složitou životní situaci, jak ve vztahu k návratu na Ukrajinu, kde je ozbrojený konflikt, tak ve vztahu k Vietnamské socialistické republice.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce přicestoval vědomě do ČR bez víza nebo bez platného povolení k pobytu a tím porušil právní předpisy ČR. V řízení o správním vyhoštění bez udání důvodu nespolupracoval se správním orgánem a k legalizaci pobytu zneužil institutu mezinárodní ochrany. Od příchodu na území se zde zdržoval neoprávněně až do 5.4.2016, kdy se dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka. Nejednalo se o neoprávněný pobyt v řádu hodin; vyhledat na území osoby, za kterými přijel, a pomáhat jim s dětmi a v domácnosti se v takovém časovém rozmezí nedá zrealizovat. Je tak zřejmé, že v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců žalobce pobýval na území ČR delší dobu bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač tuto dobu odmítl upřesnit. Žalovaný měl za to, že pokud jde o zmínku o nezletilé H. N., jedná se o účelové tvrzení, motivované snahou vyhnout se realizaci vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že zájmem státu je, aby cizinci pobývající na jeho území, respektovali platný právní řád a plnili své povinnosti. Z bezpečnostního hlediska je značným rizikem tolerovat na území pobyt cizince, který přicestuje nelegálně, od prvních okamžiků je srozuměn s tím, že porušuje zákony, odmítá sdělit, jak, kdy a za jakým účelem přicestoval i kde se zdržuje. S nelegálním pobytem je spojena potencionální nemožnost zajistit si zákonným způsobem prostředky k obživě. To vede k dalšímu protiprávnímu jednání, jímž jsou porušovány zákony o zaměstnanosti, pracovněprávní předpisy, daňové předpisy a další. Věk žalobce v možnostech cestovat neomezuje, stejně jako zdravotní stav, který je dle žalobce dobrý. Zázemí sociálního nebo ekonomického charakteru zde vybudované nemá. O existenci rodiny se nezmínil a způsob, jak zajišťuje své hmotné potřeby, neosvětlil. Odmítal odpovědět na jakékoliv otázky v souvislosti se svým příjezdem a pobytem. Ministerstvo vnitra proto neshledalo nepřiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval v ČR po nějakou dobu, přesto samotný návrat do domovského státu nelze považovat za nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života, neboť se vrátí do společnosti a kultury jemu důvěrně známé. Cizinci nemají ústavně zaručené subjektivní právo na pobyt na území ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území, což vyplývá např. z usnesení Ústavního soudu ze dne 23.6.2004 sp. III. ÚS 219/04. Ministerstvo vnitra vycházelo z legitimního zájmu státu kontrolovat a regulovat imigraci. Správní orgán prvního stupně zjistil stav věci nevzbuzující důvodné pochybnosti. Shromáždil dostupné informace, vycházel ze strohé sdělení žalobce a z informací získaných ze společného centra od policejních orgánů Polska a Slovenska. Žalobce se správním orgánem nespolupracoval a v policejních evidencích nebylo možné žádné údaje ověřit. Současně bylo vyžádáno stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince. Tímto způsobem správní orgán prokázal skutkové naplnění jednání, které je podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý možné postihnout uložením správního vyhoštění až na tři roky. Z díkce ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že toto ustanovení primárně chrání práva cizince na soukromý a rodinný život vyplývající z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle žalovaného vydaným rozhodnutím nebyl tento článek Úmluvy porušen, neboť zakotvuje právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Současně státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat,

kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojů a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, nebo ochrany práv a svobod jiných. Vycestování cizince do země původu v situaci, kdy cizinci nesvědčí žádný důvod k zákonnému pobytu v ČR, umožňuje, aby si cizinec po návratu do země původu požádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území dle zákona o pobytu cizinců.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Hlavní žalobní bod spočíval v tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci tím, že nebylo zjištěno, po jak dlouhou dobu se v ČR žalobce neoprávněně zdržoval. V dané věci bylo podle názoru soudu správními orgány provedeno dokazování v dostatečném rozsahu a skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že z cestovního pasu předloženého žalobcem jasně vyplývá, že na území ČR pobýval nelegálně již dne 18.12.2015. O mezinárodní ochranu však požádal teprve dne 5.4.2016. Žalobce výslovně odmítl upřesnit okolnosti a dobu svého příjezdu do ČR, stejně jako délku pobytu v ČR. Za takové situace se žalobce nemůže dovolávat toho, že žalovaný nedostal povinnosti zjistit skutkový stav věci, o kterém nevznikají důvodné pochybnosti.

Z provedeného dokazování také nepochybně vyplývá, že žalobce nelegálně pobýval v ČR, a to v uvedených dnech a současně tak, že při svém pobytu v ČR podle svého vyjádření pečoval o děti svého strýce a tety. Bylo tím prokázáno, že se nejednalo o pouze jednorázový nelegální vstup na území ČR. Podmínky ust. § 103 písm. n) a § 119a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly jednoznačně naplněny.

Soud na základě popsaných skutečností dospěl také k závěru, že doba stanovená v délce jednoho roku, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, je přiměřená. Protože maximální doba vyhoštění činí až 3 roky, v případě žalobce byla stanovena třetina zákonné sazby. A to za situace, kdy v neprospěch žalobce svědčí zejména okolnost, že před správním orgánem částečně odmítl vypovídat o skutečnostech rozhodných pro zjištění délky nelegálního pobytu a vazeb na ČR.

Z výpovědi žalobce vyplynulo, že jeho vazby na ČR jsou velmi volné, žalobce uváděl pouze vztah k tetě a strýci a pomoc při péči o jejich děti po neurčenou dobu. Na základě toho soud dovozuje, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, tzn. správní orgány neporušily ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

K námitce žaloby, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně vypořádal s vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí, soud uvádí, že tato námitka není konkretizována ohledně toho, jaké tvrzení žalobce měly správní orgány opomenout. Nadto z výše shrnutého obsahu správního spisu vyplývá, že vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí žalobce vůbec nepodával, a z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se zabýval vyjádřením žalobcem předloženým v odvolacím řízení.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 23. ledna 2017

Za správnost: Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně